

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **Václav Glaser**, IČO: 45885206
sídlem Neratovická 193/5, Kostelec nad Labem
zastoupený advokátkou JUDr. Jiřinou Jirákovou
sídlem Třebízského 175/44, Slaný

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2021, č. j. 127907/2021/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021, č. j. MěÚN/104651/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) Městský úřad Neratovice (dále jen „živnostenský úřad“) podle § 58 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), zrušil žalobcova živnostenská oprávnění k provozování živností s předmětem podnikání „*Hostinská činnost*“, a „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, neboť žalobce nesplňoval podmínku bezúhonnosti jako všeobecnou podmínku provozování živnosti.
2. Živnostenský úřad prvostupňové rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce má dvě výše uvedená živnostenská oprávnění a již od roku 1995 se v rámci svého podnikání zabývá výkupem sběrných surovin. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 6 T

53/2020, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 9 To 6/2021 (dále souhrnně jen „trestní rozsudek“), byl odsouzen za trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Žalobce podle trestního rozsudku odkoupil jako provozovatel sběrný surovin zapouzdřené keramické náplně do katalyzátorů obsahující drahé kovy s vědomím, že byly odcizeny a mají hodnotu přes milion korun. Pro měření obsahu kovů dokonce použil speciální rentgenový spektrometr. Žalobce tedy trestný čin spáchal v souvislosti se svým podnikáním tak, jak se mu věnoval posledních 25 let. Jednalo se o úmyslný trestný čin.

3. Bezúhonnost je podle živnostenského úřadu „*nedělitelná*“ a podnikatel ji buď splňuje, nebo nikoliv. Ačkoliv jsou předměty obou živnostenských oprávnění odlišné, zásadním kritériem jsou principy podnikání obecně. Podnikatelská činnost je „*nedělitelný celek*“ a je založena na interakci s jinými subjekty, které mají důvěru v to, že jednání protistrany nebude motivováno podvodným úmyslem. Bezúhonný podnikatel by se neměl dopouštět legalizace výnosů z trestné činnosti. Tento trestný čin patří do skupiny trestných činů, které ve většině případů souvisí s podnikáním obecně. Nedělitelnost bezúhonnosti je nutno chápat ve vztahu ke všem živnostem. Tím, že ji žalobce ztratil ve vztahu k živnosti volné, ji ztratil i k živnosti řemeslné s předmětem podnikání „*Hostinská činnost*“.
4. Zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání či povolání v oboru nákupu a prodeje druhotných surovin uložený žalobci trestním rozsudkem obecně představuje překážku provozování živnosti podle § 8 odst. 5 živnostenského zákona, avšak nemusí přímo znamenat ztrátu bezúhonnosti. Provozování ostatních živností zůstává nedotčeno. Ztráta bezúhonnosti tak má u žalobce prioritu.
5. Podklady pro vydání rozhodnutí byly podle živnostenského úřadu dostatečné, neboť měl k dispozici trestní rozsudek, jenž popisuje žalobcovo jednání a jeho vztah k podnikání. Ustanovení § 6 odst. 2 živnostenského zákona má vazbu na konkrétní živnost jen v případě, kdy ji podnikatel nově ohlašuje nebo o ni žádá.
6. Živnostenský úřad se konečně zabýval proporcionalitou svého rozhodnutí. Žalobce nezákonným jednáním narušil pravidla podnikání a hospodářské soutěže a znevýhodnil subjekty, které podnikaly v souladu se zákonem. Zrušením jeho živnostenského oprávnění lze dosáhnout zajištění svobody podnikání a rovnosti hospodářské soutěže. Dlouholeté podnikání v oblasti sběrných surovin žalobci umožnilo opakovaně legalizovat výnosy z trestné činnosti. Podezřelé obchody nenahlásil, naopak s vykoupným zbožím dále nakládal. Pokud by neprovozoval výkupnu, trestného činu by se nemohl dopustit. O tom svědčí např. použití rentgenového spektrometru, což je specializovaný nástroj ke třídění kovů. Zájem na ochraně majetku třetích osob (žalobce způsobil škodu 5 milionů Kč) převyšuje nad žalobcovým právem na podnikání. Živnostenské podnikání pro něj nepředstavuje jedinou možnost získávání finančních prostředků.
7. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
8. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a dodal, že žalobce při provozování živnosti vykoupil nové a nepoužité zboží, o němž věděl, že pochází z trestné činnosti. Každý podnikatel vždy nakupuje suroviny, materiály, zboží či výrobky, které v rámci podnikání zpracovává, prodává nebo s nimi dále nakládá, a to bez ohledu na oblast podnikání. Nákup těchto věcí,

jestliže pocházejí z trestné činnosti, je pro svou obecnou povahu v rozporu s jakoukoliv podnikatelskou činností, tedy nejen s volnou živností, ale i s hostinskou činností. Podstatná je povaha, a nikoliv předmět činnosti. Proto žalobcův trestný čin dopadá na obě živnostenská oprávnění. Zákon živnostenskému úřadu neumožňoval jiný postup, než jejich zrušení. Uplatnění § 58 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona, tj. zrušení živnostenského oprávnění pro uložený zákaz činnosti, není možný u živnosti volné. Byl by namíste, pokud by žalobce spáchal nedbalostní trestný čin, v důsledku čehož by neztratil bezúhonnost. K námitce porušení zákazu dvojího trestání žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 146/2018 – 18.

Žaloba

9. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhal zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
10. Žalobce namítl, že trestný čin, za který byl odsouzen, souvisí výhradně s jeho podnikáním v oboru činnosti „*Nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)*“. V této souvislosti soud žalobci uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání či povolání v oboru nákupu a prodeje druhotných surovin. Živnostenský úřad však ztrátu bezúhonnosti vztáhl ke všem žalobcovým živnostenským oprávněním i ke všem oborům činnosti v rámci volné živnosti. Podle žalobce je napadené rozhodnutí diskriminující a neproporcionálně mu omezuje možnost získávání prostředků pro vlastní obživu a pro plnění trestním soudem uloženého vydání bezdůvodného obohacení. Žalobci vznikla překážka provozování živnosti, pro kterou nemůže po dobu zákazu činnosti podnikat v oboru činnosti „*Nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)*“. Nevidí jediný důvod, proč by nemohl získávat prostředky výkonem zbývajících živnostenských oprávnění, resp. oborů činnosti v rámci volné živnosti. U oboru činnosti „*Nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)*“ pak podle žalobce postačovalo přerušení nebo pozastavení živnostenského oprávnění v řízení podle § 58 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona. Žalobce však neztratil podmínku bezúhonnosti ve vztahu k veškerým živnostenským oprávněním a podřazeným oborům činnosti. Žalobce měl také za to, že napadeným rozhodnutím mu byl uložen další trest za tentýž skutek. Konečně namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí skutečnosti, které trestní rozsudek neobsahuje.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Napadené rozhodnutí není neproporcionální, neboť žalobce si může opatřovat prostředky na obživu výkonem závislé činnosti, a to navíc jen do doby zahlazení odsouzení. Podle judikatury NSS musí být živnostenské oprávnění zrušeno, pozbyde-li podnikatel bezúhonnost. Fyzická osoba podle žalovaného tvoří „*jednotu svého myšlení a jednání*“, což znamená, že myšlení a jednání žalobce nelze rozdělovat tak, že v jednom předmětu podnikání úmyslně páchal trestnou činnost a ve druhém byl „*dobrodincem*“. Všechny předměty podnikání tvoří jednotu s fyzickou osobou, ke které se pojí, neboť podnikatel má jen jedno identifikační číslo. Živnostenský zákon vztahuje bezúhonnost k živnosti, a nikoliv konkrétnímu předmětu podnikání. Proto ztráta bezúhonnosti dopadá na živnost a identifikační číslo jako celek. Zrušení živnostenského oprávnění není sankčním opatřením v pravém slova smyslu, jak plyne z rozsudku NSS sp. zn. 7 As 146/2018. Žalobce směřuje překážky provozování živnosti se ztrátou bezúhonnosti.

Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu plyne, že trestním rozsudkem byl žalobce spolu se svou manželkou odsouzen za pokračující zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Skutek, který podle výroku rozsudku žalobce spáchal, spočíval v tom, že další tři obžalovaní ve dnech 10. až 11. 1. 2020 od svého zaměstnavatele odcizili 244 keramických náplní do katalyzátorů v celkové hodnotě 3 351 688 Kč, které na základě předchozí domluvy s žalobcovou manželkou odvezli do sběrný surovin provozované žalobcem. Tam je žalobci prodali za 240 000 Kč. Za žalobce jednala jako odpovědná vedoucí jeho manželka. Ta je vykoupila s vědomím, že jde o věci pocházející z trestné činnosti a s žalobcem s náplněmi dále nakládali. Obžalovaní dále dne 6. 2. 2020 od svého zaměstnavatele odcizili dalších 216 keramických náplní do katalyzátorů v celkové hodnotě 2 967 069 Kč, které na základě předchozí domluvy s žalobcovou manželkou odvezli do sběrný surovin provozované žalobcem, kde je prodali žalobci a jeho manželce za 540 000 Kč. Z odůvodnění rozsudku též plyne, že keramické náplně z podstatné části obsahovaly drahé kovy. Žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání tří let se zkušební dobou pěti let, trest propadnutí náhradní hodnoty a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání či povolání v oboru nákupu a prodeje druhotných surovin v trvání pěti let. Kromě toho soud žalobci a jeho manželce uložil povinnost vydat bezdůvodné obohacení ve výši 2 752 990,48 Kč.
13. Soud neprovedl důkaz napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, neboť jsou součástí předloženého správního spisu. Seznámení se s obsahem správního spisu podle judikatury nevyžaduje provádění dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Pro nadbytečnost soud ani neprovedl důkaz trestním spisem Krajského soudu v Praze sp. zn. 6 T 53/2020, neboť veškeré pro věc podstatné skutečnosti vyplynuly z obsahu správního spisu, zejména trestního rozsudku, který je jeho součástí.

Posouzení věci

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť se má za to, že s tím oba účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
15. Podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickými osobami, pokud tento zákon nestanoví jinak, jejich bezúhonnost. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za bezúhonnou pro účely živnostenského zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
16. Podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto zákona.
17. Je třeba předeslat, že rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví je ovlivněn kvalitou a precizností uplatněných žalobních bodů: „[M]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod –

byť i vyhovující – obecnější, čím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce formuloval žalobní námitky velmi obecným způsobem a ani nepolemizuje s konkrétními závěry rozhodnutí správních orgánů. Není tedy na soudu, aby za něj vyvíjel aktivitu a „vylepšoval“ žalobu vlastními argumenty.

18. Stěžejní žalobcovou námitkou je, že trestný čin, jenž spáchal, neústí ve ztrátu bezúhonnosti ve vztahu ke všem jeho živnostenským oprávněním, neboť souvisel toliko s žalobcovým podnikáním v oblasti nakládání s odpady.
19. K obsahu pojmu bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona již existuje ustálená judikatura. V rozsudku ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 286/2018 – 26 (viz body 20 až 22 a tam citovanou judikaturu), ji NSS shrnul tak, že výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti. Souvislost skutkové podstaty (respektive trestného činu) s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit. Hlediskem posuzování musí vždy být to, zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění. NSS současně nezpochybnil, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností. Tato souvislost však musí být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti.
20. Správní orgány založily svá rozhodnutí na závěru, že žalobcův trestný čin patří právě do skupiny trestných činů, které ve většině případů souvisí s podnikáním obecně, včetně hostinské činnosti. Každý podnikatel bez ohledu na skutečnost, zda podniká v oblasti výroby, obchodu nebo služeb, vždy bude nakupovat suroviny, materiály, zboží či výrobky, které v rámci svého podnikání bude dále zpracovávat, prodávat nebo s nimi nakládat. A všechny tyto úkony činí podle žalovaného za účelem dosažení zisku, což je jeden z hlavních cílů podnikání. Žalobce byl přitom odsouzen pro trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti, přičemž výnosem z trestné činnosti se podle trestního zákoníku rozumí jakákoli ekonomická výhoda pocházející z trestného činu. Objektem, trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti je cizí majetek, a to ve vztahu k věcem nebo jiným majetkovým hodnotám získaným trestným činem nebo jako odměna z něj. V širším slova smyslu je pak možné objekt tohoto trestného činu spatřovat v zájmu společnosti na ochraně čistoty hospodářských vztahů, zejména s důrazem na ochranu regulérnosti fungování tržního hospodářství a řádného obchodování. V této souvislosti pak žalovaný doplnil, že nákup surovin, materiálů, zboží či výrobků pocházející z trestné činnosti a užití či zhodnocení výnosu z trestné činnosti v podnikání, tedy za účelem dosažení zisku, je pro svou obecnou povahu v rozporu s jakoukoli podnikatelskou činností, tedy nejen se živností výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 až 3 živnostenského zákona, ale i s hostinskou činností, neboť podstatná je povaha, nikoli předmět činnosti.

21. Tato úvaha vyhovuje požadavkům shora citované judikatury. Žalovaný vystihl podstatu závažnosti trestné činnosti spáchané žalobcem, která má pro svou povahu přesah do jakékoliv podnikatelské činnosti, neboť pro legalizaci výnosů z trestné činnosti není podstatné, z jakého zboží přesně pochází, ale že je činěna za účelem dosažení zisku. Úvaha žalovaného je tak důvodně vztažena jednotlivě ke každému z žalobcových živnostenských oprávnění (volné živnosti i hostinské činnosti), a zároveň žalobce s předestřenou argumentací v žalobě žádným způsobem nepolemizuje, tj. nepředložil soudu argumentaci, která by byla způsobila závěry žalovaného zpochybnit nebo vyvrátit. Žalobce toliko obecně namítá, že jeho trestná činnost souvisela výhradně s nakládáním s odpady. To je ale obecné tvrzení, které nijak nepolemizuje s výše uvedenými závěry žalovaného, že trestný čin, jenž žalobce spáchal, je takového charakteru a závažnosti, že vyvolává důvodné obavy z dotčení práv třetích osob i při výkonu hostinské činnosti, neboť nebylo podstatné, jaké zboží pocházející z trestné činnosti vedlo k legalizaci výnosů z trestné činnosti, ale že tento postup byl motivován snahou o dosažení zisku.
22. Žalobcovo jednání zjednodušeně spočívalo v tom, že vědomě nakupoval odcizené keramické náplně do katalyzátorů obsahující drahé kovy. Tím spáchal trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, neboť motivován ziskem na sebe převedl věci, které byly výnosem z trestné činnosti. Obsahová náplň hostinské činnosti se pak sice liší od provozování sběrného dvora, neboť spočívá mj. v přípravě a prodeji pokrmů a nápojů k bezprostřední spotřebě v provozovně, v níž jsou prodávány. V rámci živnosti lze poskytovat ubytování a provádět prodej pomocí automatů a doplňkový prodej např. tabákových výrobků (viz příloha č. 1 vyhlášky č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností).
23. Ovšem i v případě hostinské činnosti je představitelné, že žalobci může sloužit k legalizaci výnosů z trestné činnosti, neboť v jejím rámci lze např. nakupovat suroviny k přípravě prodáváných pokrmů a nápojů, které by mohly pocházet z trestné činnosti (např. nelegálně vyrobený alkohol a tabák nebo neoprávněně ulovené maso získané trestným činem pytláctví apod.), popř. lze naplňovat skutkovou podstatu tohoto trestného činu jiným způsobem (např. typickým „práním špinavých peněz“, tj. že podnikání v oblasti stravovacích a ubytovacích služeb bude sloužit jako krytí pro transformaci prostředků získaných trestnou činností). K dotčení práv třetích osob pak může dojít ve dvou rovinách. Jednak jde o znevýhodnění ostatních podnikatelů, kteří „na vstupu“ nakupují suroviny získané zákonně a nepoužívají k podnikání nelegálně nabytý kapitál („špinavé peníze“), a jednak jde o ohrožení zdraví zákazníků surovinami „pochybného“ původu. Žalobcova stěžejní námitka je proto nedůvodná.
24. K související žalobcově námitce, že jeho trestná činnost nesouvisela ani s dalšími obory činností v rámci volné živnosti, lze říci, že živnostenský zákon neumožňuje zrušit jen část živnostenského oprávnění (tedy jednotlivé obory v rámci volné živnosti). To jednoznačně plyne z § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona. Tato možnost existuje pouze v případě pozastavení živnosti podle § 58 odst. 3 tohoto zákona, který výslovně stanoví, že živnostenský úřad může živnostenské oprávnění „v odpovídajícím rozsahu“ pozastavit, jestliže podnikatel závažným způsobem porušil podmínky stanovené koncesí, živnostenským zákonem nebo zvláštními právními předpisy. V takovém případě lze volnou živnost pozastavit i jen v rozsahu některého z oborů činností (viz rozsudek NSS ze dne 17. 11. 2021, č. j. 5 As 246/2021 – 15). Úprava v § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona je však přísnější, neboť reaguje na nebezpečnější (trestné) jednání podnikatele, a proto

umožňuje zrušit živnostenské oprávnění jen jako celek (viz body 17 a 18 rozsudku NSS sp. zn. 5 As 246/2021).

25. Pokud tedy žalobce spáchal trestný čin při nakládání s odpady – což sám uznává – znamená to, že jej spáchal v přímé souvislosti s celou volnou živností s předmětem podnikání „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, byť se jedná jen o jeden z řady oborů činnosti v rámci této živnosti. Ostatně NSS ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 286/2018 také dovedl souvislost s celou volnou živností, přestože i v této věci byla stěžovatelka odsouzena za trestný čin porušení práv k ochranné známce, neboť vyrobila a skladovala padělky textilního zboží označeného ochrannými známkami. I tato žalobcová námitka je tak nedůvodná.
26. Namítá-li žalobce, že mu byl uložen trest zákazu činnosti, nemá to pro rozhodnutí správních orgánů žádnou relevanci. Jak správně podotkl žalovaný, žalobce směřuje podmínky a překážky provozování živnosti. Vznik překážky provozování živnosti ve smyslu § 8 odst. 5 živnostenského zákona nijak nesouvisí se ztrátou bezúhonnosti jakožto všeobecné podmínky provozování živnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Jelikož žalobce již tuto podmínku nadále nesplňoval, byl živnostenský úřad povinen živnostenská oprávnění zrušit. Ustanovení § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona (na rozdíl od odst. 3 téhož ustanovení) neposkytuje správním orgánům prostor pro správní uvážení ohledně toho, zda ke zrušení živnostenského oprávnění přistoupí (viz bod 17 rozsudku NSS sp. zn. 5 As 246/2021: „[p]okud totiž živnostenský úřad zjistí, že živnostník již podmínku bezúhonnosti nesplňuje, je povinen živnostenské oprávnění zrušit“ a shodně bod 22 rozsudku NSS sp. zn. 7 As 146/2018, podle nějž je ztráta bezúhonnosti obligatorním důvodem ke zrušení živnostenského oprávnění).
27. Adekvátní reakcí na ztrátu bezúhonnosti nemůže být ani pozastavení či přerušování živnostenského oprávnění. Pozastavení živnosti je podle § 58 odst. 2 a 3 živnostenského zákona možné jen v případě (závažného) porušení podmínek stanovených koncesí, živnostenským zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Přerušování živnosti je možné toliko na základě žádosti podnikatele (§ 31 odst. 11 živnostenského zákona). O tyto případy se v projednávané věci nejedná. Žalobcovy námitky jsou tedy opět nedůvodné.
28. Námitky o diskriminačním charakteru či neproporcionálně napadeného rozhodnutí žalobce blíže nerozvedl. Obecně tak lze toliko říci, že soud nepovažuje napadené rozhodnutí za diskriminační, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí má základ ve vyhodnocení obecné závažnosti trestné činnosti páchané žalobcem, tj. v objektivizovaných skutečnostech. Proporcionalitou napadeného rozhodnutí ve smyslu shora citované judikatury (viz výše bod 17, tj. otázkou, zda povaha žalobcovy trestné činnosti způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu obou živnostenských oprávnění) se správní orgány zabývaly. Jak již bylo shora uvedeno, soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že zde taková souvislost existuje u obou žalobcových živnostenských oprávnění. Nad rámec tohoto požadavku judikatury se správní orgány zabývaly i tím, zda zrušení živnostenských oprávnění žalobce příliš neomezí v získávání prostředků k obživě. Dospěly k závěru, že žalobci nic nebrání, aby získával prostředky ze závislé činnosti. Proti této úvaze žalobce žádné námitky nevznášejí a ani soud nemá důvod ji zpochybňovat. Tento dílčí žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.
29. Přisvědčit nelze ani námitce, že by žalobce byl dvakrát trestán za totéž. Jak žalobci již vysvětlil žalovaný, z rozsudku NSS sp. zn. 7 As 146/2018 (viz bod 22), plyne, že zrušení

živnostenského oprávnění nelze považovat za sankční opatření v pravém slova smyslu (jako např. rozhodnutí o uložení pokuty). Postup živnostenského úřadu proto nelze označit za dvojí trestání ve smyslu zásady *ne bis in idem*, ale jde pouze o zákonem obligatorně stanovený důsledek pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s podnikáním.

30. Konečně k tomu, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí skutečnosti, které trestní rozsudek neobsahuje, lze jen dodat, že žalobce opět nekonkretizuje, o jaké skutečnosti se jedná. Soudu se ani nejeví, že by napadené rozhodnutí odkazovalo na skutečnosti, které by nevyplývaly z podkladů rozhodnutí, zejména z trestního rozsudku.

Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. srpna 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu